

SANDŽAČKI ODBOR ZA ZAŠTITU LJUDSKIH PRAVA I SLOBODA NOVI PAZAR

Mjesto SUH DO
Datum 27.03.2002
Br. A

I Z J A V A

Ime i prezime Alibajić SALKO Datum i mjesto rođenja 21.01.1939. SUHI DO
Adresa SUHI DO TUTIN Br. l.k. i mjesto izdavanja 42214 TUTIN
Vrijeme i mjesto događaja SEPTEMBAR 93. S.D Djelo
Prekršio NEPOZNATI Svjedoci DUPČAN STANIJA ŠTAMKOVIĆ MIKELIĆ
DUPČAN RUKIĆ - HASAN

U JESEN 1993G. PRKO VEĆE KOD MOJE KUĆE
U SUHI DO DOŠLI SU SU POLICIJCI SA ČETIRI
RAND-ROVERA I JEDNIM MIAJIM AUTOM NJIH
32-33. POLICIJCIJA MENJE NEPOZNATI.

ZATKLI SU ME MOJIM VODU DA NAPOJIM
KOMF, IZAŠLI SU TRAJICA SA PUŠKAMA
PITALI DALI SAM JA GARDA KUĆE POŠTO SAM
REKAO DA JESAM, POKLE SU ME KOD OSTATKA
NJIHOVE DRUŽINE POKLE MOJE KUĆE.

PRIGLI SU ME KOD GLAVNO KOMANDUJUĆEG,
I KAZALI DA SAM JA GARDA KUĆE. ON ME JE
UPITAO DALI SAM JA BRAT HADŽIĆOV, POŠTO SAM
REKAO DA JESAM ON MI JE REKAO DA MU
DAM PUŠKE I PIŠTOF. JA SAM TO ODBIJAO JER
NISAM TO NI INO, UBACILI SU ME U KOLA
I NAREĐILI DA POKAZUJEM PUT DO KUĆE
MEHMEĐA ETEMOVIĆA.

NA PUTU PREMA KUĆI MEHMEĐOVIĆA ISTO
ZASVOJA ZYANOG (JABUKA) TAJ GLAVNO KOMA-
NDUJUĆI SE OKRENUO PREMA MENE UPITAO
DALI SAM SE SMISLIZO DA DAM TRAJICNO
ORUŽJE, JA SAM OPET PONOVIO DA NEMAM US-
LEDILI SU PRVI UDARCI PESNICE U GRUDI.

POŠTO SMO STIGLI KOD KUĆE MEHMEĐOVIĆA
TRAŽILI SU NEKAKU PUŠKU KOD NJEHOVE
PORODICE, ZA KOJU JE NAVODNO MEHMEĐ
REKAO DA JE U SJENU.

Prilog:

Izjavu dao: A. SALKO

Izjavu uzeo:

K. Alibajić

SANDŽAČKI ODBOR ZA ZAŠTITU LJUDSKIH PRAVA I SLOBODA NOVI PAZAR

Mjesto Suhi Do
Datum 27.03.2002
Br. 2

I Z J A V A

Ime i prezime Salko Alibović Datum i mjesto rođenja 21.01.1939. Suhi Do
Adresa Suhi Do Tutin Br. l.k. i mjesto izdavanja 42214 TUTIN
Vrijeme i mjesto događaja 09.1993. Suhi Do Djelo
Prekršaji NEPOZNATI Svjedoci DUDAK SABRINA ŠHAKOVIĆ MRE
BURJAK MUHAMED - HASAN

Izveli su mene iz kola i zaustavili dva slučajna prolaznika, Avdic Ramir Šhaković Mirfata, naredili nam da razvađujemo njegovu sjedenu da oni traže pušku.

Pošto niko nije našli vratili smo se vraćajući kola nikovi kod mene su ostali 5-6. policajaca, o ostatak je oko kuće i pratili objekata počeo da teroriše familiju gdje sam ja čuo vrišku deca i video da obijaju vrata na jed-
noj zgradi. Tu sam video da su počeli udarati mehanizma sina Muamera.

Nakon toga mi je opet pristao glavni iz grupe ponovo me upitao dali sam se smislilo da dam oružje, i uz sočne psovke udarilo me strahovitom snagom u klicu. Posle tog mogova udara me se pridružila ova grupa ubacili me u kola, i više me znam ni ko me udarao i čine, u toku te torture sam se više puta onesugovisio, samo zna kad bi došao sugesti stoji oko mene i ponovo nastavlja. Dovedli su me do na izlaz iz sela izbacili iz kola oni su otišli put Tutina a ja četvoronoške kući.

Prilog:

Izjavu dao: A. SALKO

Izjavu uzeo:

S. Alibović

Salko Alibašić (1939), Suhi Do-Tutin:

Septembra '94., u večernjim satima, dok sam namirivao stoku, stigli su tri policajca autom, naoružani automatskim puškama i pitali: „Jesi li ti gazda? Polazi s' nama!" Kuću je opkolilo 33 policajca s rendž-rovera i nekoliko policijskih kola. Rekao sam da nemam. Naredili su mi da uđem u kola. „Polazi i pokaži put do Mehmeda Etemovića!" Pošao sam. Uz put me jedan pitao: „Jesi li razmislio, da predaš automatsku pušku, tursku ti majku!" Pesnicom me tri puta udario u prsa. Stigli smo do Mehmedove kuće. Njegova žena Melja Etemović rekla da nemaju nikakvu pušku. Meni su dali vilušku i naredili da rasturam nekoliko plasova. Predhodno su pretresli Mehmedovu kuću. Nisu našli ništa. Rasturao sam plastove, ali nije bilo ničega u njima. Dok se nije zatmušilo sam rasturao plastove. Posle sam odveden kod Mehmedove kuće, gde su me tukli. Jedan mi je nogom slomio zub, udarajući me i gazeći me nogama. Bio je plav i podebeo. Stalno su mi psovali tursku majku. Kaže jedan: "Šta ti je Sulejman Ugljanin dao od oružja, uz udaranje kundakom puške po glavi? Bio sam sav modar i krvav. Počupali su mi mnogo kose s glave. Tekla mi je krv iz nosa i usta. „Gde ti je Alija i Evropa da ti pomogne?, tursku ti majku jebem!" Najčešće su bile psovke. Dva sata su me tukli neprekidno. Modrice i podlivi crni su mi bili po licu. Cijelo selo Suhi Do je to znalo. Cijelo selo je gledalo, ali nisu ništa smeli da preduzmu. Bile su mi pune dve sobe meštana. Kada su me prebili, takvog prebijenog su me stavili u policijsko auto rendž-rover, da im pokažem put prema Tutinu. Vikali su uz psovke: „Kazuj put, tursku vam majku jebem, uz pendrečenje i udarce pesnicama. Tadašnji načelnik OUP-a Avdo Pepić me je vidio nakon nekoliko dana i ja sam ga pitao: „Kako ste dozvolili toj i takvoj policiji da me ovako unište, da dolaze s Kosova i da me ovako unište?" On je rekao da ne zna ništa i da nije znao za to. Nismo mi ništa ni mogli ni smjeli, ni tada ni sada. Ne možemo ništa da uradimo dok je god ova i ovakva policija. Ne znam ni sam kako živimo. Kada su me prebili i izbacili iz kola, udarajući me, jedan mladi me je izbacio, uz psovke turske majke. Do kuće sam došao na rukama i nogama. Pomagao mi je Murat Alibašić i njegov sin Refko. Nisam imao ništa od oružja a poginuo sam za sva vremena. „Kamo sreće da sam imao. Bolje bi prošao, ovako su me uništili za sva vremena." Svjedok Bećo Alibašić bi mogao posvedočiti, kada me je šišao, koliko su mi kose počupali, šta je ostalo. Tog dana me nije prepoznala ni rođena kćer, dok nisam pregovorio. Kad sam pregovorio, nastala je piska po kući. Valahi i biljahi bolje da sam umro. Gledali su na seir šta se desilo sa mnom.